

Книгите от поредицата
ДНЕВНИЦИТЕ НА СТЕФАН

Началото
Кръвожадност
Ненаситност

по книгите на
Л. ДЖ. СМИТ

и ТВ сериала, създаден от
КЕВИН УИЛЯМСЪН
и **ДЖУЛИ ПЛЕК**

ДНЕВНИЦИТЕ на
ВАМПИРА

ДНЕВНИЦИТЕ НА СТЕФАН

КНИГА ВТОРА
КРЪВОЖАДНОСТ

Превод
Диана Кутева

Издателство ИБИС
София

Пролог

Поетите и философите, които някога обичах да чета, са грешали. Смъртта не идва при всички ни, нито ходът на времето замъглява спомените ни, нито се превръщаме в пепел. Защото докато всички ме смятаха за мъртъв и надгробният камък, върху който бе издълбано името ми, бе положен върху студената земя като символ на земния ми край, в действителност животът ми току-що започваше. Сякаш през всичките тези години съм спал, обгърнат от покоя на най-тъмната нощ, за да се събудя в един свят, по-светъл и по-необятен, по-вълнуващ от всичко, което някога съм си представял.

Човешките същества, които някога познавах, продължаваха живота си, също като мен някога, прекарвайки ограничените си дни в ходене на пазар, работа на полето и тайно откраднати целувки, когато слънцето залезе. Сега за мен те бяха само сенки, незначителни като подплашените катерици и зайци, които се стрелкаха в гората, едва забелязващи света край тях.

Но аз не бях сянка. Бях цялостен – и неподвластен на най-големия им страх. Бях победил смъртта. Вече не бях преходен обитател на света. Бях негов господар и имах на разположение вечността, за да го подчиня на желанията си.

1

Беше октомври. Дърветата в гробището се бяха обагрили в кафяво, а студеният вятър брулеше листата им, помитайки задушаващата жега на вирджинското лято. Не че го усещаш. Като вампир, тялото ми реагираше единствено на температурата на следващата ми жертва, стоплено от предвкушването на топлата кръв, разливаща се по вените ми.

А следващата ми жертва беше само на няколко крачки: момиче с кестеняви коси, което в момента прескачаше през оградата на имението на Хартнът, чиито граници достигаха до гробището.

– Клементайн Хавърфорд, какво правиш толкова късно на това място, когато би трябвало да си в леглото? – Игривият ми тон бе в пълен контраст с жаждата, която ме изгаряше отвътре. Клементайн не би трябвало да е тук, но винаги си е падала по Мат Хартнът. И въпреки че бе сгодена за Рандъл Хавърфорд, неин братовчед от Чарлстън, беше ясно, че чувството е взаимно. Тя вече играеше опасна игра, макар да не подозираше, че скоро ще се превърне в смъртоносна.

Клементайн се втрени в мрака. От натежалите ѝ клепащи и изцапаните с червено вино зъби си личеше, че е имала дълга нощ.

– Стефан Салваторе? – ахна. – Но ти си мъртъв!

Пристъпих към нея.

– На мъртъв ли ти приличам?

– Да, присъствах на погребението ти. – Наклони глава на една страна. Не изглеждаше разтревожена. Направо вървеше и спеше, замаяна от виното и откраднатите целувки. – Сън ли си?

– Не, не съм сън – отвърнах дрезгаво.

Сграбчих я за раменете и я притеглих към себе си. Тя падна върху гърдите ми, а туптенето на сърцето ѝ отегна в ушите ми. Ухаеше на жасмин, също както когато миналото лято ръката ми се бе плъзнала по корсажа на роклята ѝ, докато палувахме и се целувахме под моста Уикъри.

Погалих бузата ѝ с пръст. Клементайн беше първото момиче, в което бях влюбен, и често съм се чудел какво ли би било да я държа в прегръдките си, както сега. Притиснах устни към ухото ѝ.

– По-скоро съм кошмар.

Преди тя да успее да издаде и звук, забих зъби право в югуларната ѝ вена. Въздъхнах от наслада, когато кръвта ѝ рукна върху устните ми. Обаче за разлика от това, което можеше да се предположи по името ѝ*, кръвта ѝ не беше толкова сладка, колкото си представях. Вместо това имаше вкус на дим и нещо горчиво, като кипнало кафе върху бумтяща печка. Въпреки това пих жадно, на големи глътки, докато тя престана да стене, а пулсът ѝ стана едва доловим. Отпусна се в ръцете ми, а огънят, който изгаряше вените и стомаха ми, бе потушен.

През цялата седмица ловувах без да бързам, след като открих, че тялото ми се нуждае от две хранения на ден. Доставяше ми огромна наслада да се вслушвам в жизненоважната течност, която течеше в телата на обитателите на Мистик Фолс, опиянен от мисълта колко лесно бих могъл да им я отнема. Когато нападах, го

* Клементина – хибрид между мандарина и портокал, с много сладък вкус. – Бел. прев.

правех внимателно, избирайки най-вече сред гостите на пансиона или някой от войниците от лагера близо до Лийстаун. Клементайн беше първата ми жертва, която някога ми е била приятелка – първата жертва, която жителите на Мистик Фолс щяха да оплакват.

Отдръпнах зъбите си от шията ѝ и облизвах устните си, като се насладих на последните капки кръв в зъгълчетата на устата ми. После я повлякох от гробището към каменоломната, където се криехме двамата с брат ми Деймън, след като се бяхме превърнали във вампири.

Слънцето тъкмо се прокрадваше над хоризонта, а брат ми Деймън седеше неподвижно до ръба на водата, загледан в дълбините ѝ, сякаш в тях бе стаена тайната на вселената. Беше такъв, откакто преди седем дни се събудихме като вампири. Оплакваше смъртта на Катрин, жената вампир, която ни бе направила това, което сме сега. Въпреки че ме бе превърнала в силно същество, за разлика от брат си аз приветствах смъртта ѝ. Тя ме бе направила на глупак и споменът за нея ми напомняше колко уязвим съм бил някога.

Докато наблюдавах Деймън, Клементайн простена в ръцете ми и единият ѝ клепач потрепна и се отвори. Ако не беше кръвта, стичаща се по синята дантела, обрамчваща деколтето на смачканата синя тюлена рокля, тя щеше да прилича на заспала.

– Шшт – промърморих и подпъгнах зад ухото ѝ няколко измъкнали се кичура от косата ѝ. Някакъв вътрешен глас ми нашепна, че би трябвало да съжалявам, задето ѝ отнемам живота, но не чувствах нищо. Вместо това я нагласих по-удобно в ръцете си, метнах я през рамо, сякаш беше торба овес, и закрачих към ръба на водата.

– Братко. – Стоварих безцеремонно в краката му почти бездиханното тяло на Клементайн.

Деймън поклати глава и промълви:

– Не. – Устните ми бяха бели като тебешир. Изпък-

налите вени синееха под кожата му; приличаха на пукнатини върху мрамор. На бледата утринна светлина той приличаше на една от счупените статуи в гробището.

– Трябва да пиеш! – заявих грубо и го бутнах надолу, изненадан от собствената си сила. Ноздрите му се издуха. Но също както с мен, миризмата на кръв беше опияняваща за изтощеното му тяло и въпреки протестите му много скоро устните му се прилепиха към кожата на полумъртвото момиче. Започна да пие, отначало бавно, сетне засмука течността така, сякаш бе кон, умиращ от жажда.

– Защо продължаваш да ме караш да правя това? – попита Деймън жално, изтри уста с опакото на ръката си и потръпна.

– Трябва да възстановиш силата си. – Побутнах Клементайн с върха на мръсния си ботуш. Тя простена тихо, някак си все още беше жива. Поне засега. Но животът ѝ беше в ръцете ми. Мисълта ме възбуди, все едно цялото ми същество бе обхванато от огън. Всичко това – ловът, завоеванията, наградата от приятната сънливост, която винаги следваше храненето – караха вечността, простряла се пред мен, да прилича на едно безкрайно приключение. Защо Деймън не го разбираше?

– Това не е сила. Това е слабост – изсъска брат ми, като се изправи. – Това е ад на земята, нищо не би могло да бъде по-лошо.

– Нищо? Да не би да предпочиташ да си мъртъв като баща ни? – Поклатих невярващо глава. – Ти имаш втори шанс за живот.

– Никога не съм молил за него – отвърна Деймън остро. – Никога не съм искал нищо от това. Искан единствено Катрин. Тя си отиде, така че убий ме сега и да приключваме с това. – Деймън ми подаде нашъргбен дъбов клон. – Ето – рече и застана с широко отворени ръце, откривайки гърдите си. Само един удар в сърцето му и желанието му щеше да се сбъдне.

В съзнанието ми проблеснаха спомени: Катрин, меките ѝ тъмни къдрици, острите кучешки зъби, блестящи на лунната светлина, извитата ѝ назад глава, преди да ги забие във врата ми, медальонът с лапис лазули, сгушен винаги във вдлъбнатината на шията ѝ. Сега разбирах защо е трябвало да убие годеницата ми Розалин, защо бе омагьосала и подчинила на волята си двама ни с Деймън, защо бе използвала красотата си и невинната си външност, за да накара хората да ѝ вярват и да я закрилят. Това беше в природата ѝ. Сега и нашата беше същата. Но вместо да го приеме като дар, както правех аз, Деймън изглежда го смяташе за проклятие.

Строших клона върху коляното си и захвърлих отломките в реката.

– Не – поклатих глава. Макар че никога нямаше да го призная на глас, мисълта да живея вечно, без нито един приятел в света, ме плашеше. Исках двамата с Деймън да се научим заедно да бъдем вампири.

– Не? – повтори Деймън и рязко отвори очи. – Ти си достатъчно мъж, за да убиеш момичето, в което някога беше влюбен, но не и брат си? – Бутна ме силно и аз паднах на земята. Надвеси се над мен с оголени зъби, сетне се изплю върху врата ми.

– Не се излагай – промърморих, като се надигнах. Той беше як, но благодарение на редовното хранене аз бях много по-силен. – И не се заблуждавай, като си мислиш, че Катрин те е обичала – изръмжах. – Тя обичаше Силата си и това, което можеше да ни накара да направим заради нея. Но никога не ни е обичала истински.

Очите на Деймън засвяткаха гневно. Той се спусна към мен със скоростта на галопиращ кон. Рамото му, твърдо като камък, се заби в мен, запращайки ме към дървото. Стволът се пропука шумно.

– Тя обичаше мен.

– Тогава защо превърна и мен във вампир? – предизвиках го, като захвих ръкавите на ризата си, готов да посрещна следващия му удар.

Думите ми постигнаха желания ефект. Раменете на Деймън увиснаха и той отстъпи назад.

– Добре. Ще го направя сам – промърмори, грабна друг клон и прокара заострения му връх по гърдите си.

Избих клона и извих ръцете му зад гърба.

– Ти си мой брат – моя плът и кръв. Така че докато аз съм жив и ти ще живееш. А сега, ела. – Побутнах го към гората.

– Да дойда къде? – попита Деймън с безразличие, оставяйки се да го влача.

– На гробището – отвърнах. – Трябва да присъстваме на погребение.

В очите на Деймън проблесна искра на интерес.

– На чие?

– На баща ни. Не искаш ли да се сбогуваш с мъжа, който ни уби?

2

С Деймън се бяхме спотаили в горичката от канадски ели в гробището, зад мавзолеите, в които лежаха костите на основателите на Мистик Фолс. Въпреки ранния час жителите на града вече стояха с приведени рамене около зейналия в земята гроб. С всяко издишване на тълпата къдрави облачета пара се издигаха във ведрото синьо небе, все едно цялото паство пушеше пури в знак на възхвала, а не се опитваше да успокои тракащите си зъби.

Изострените ми сетива обхванаха сцената. Въздухът бе пропит с наситения мирис на върбинка – билка, намаляваща силата на вампирите. Тревата бе покрита с роса, като всяка капка вода падаше върху земята със сребрист звън, а в далечината звънтяха църковните камбани. Дори от толкова голямо разстояние можех да видя сълзата, събрала се в ъгълчето на окото на Хонория Фелс.

Застанал начело на опечалените, майор Локуд пристъпваше от крак на крак, нетърпелив да привлече всеобщото внимание. Разпознах фигурата с разперени криле над него – статуя на ангел, бележеща мястото за вечен покой на майка ми. Зад него се намираха два празни гроба, където трябваше да бъдем погребани двамата с Деймън.

Гласът на Барнет, толкова силен и висок за чувствителния ми слух, че все едно собственикът му стоеше редом с мен, разцепи студения въздух.

– Събрали сме се днес тук, за да се сбогуваме с един от най-видните синове на Мистик Фолс – Джузепе Салваторе, достоен мъж, за когото градът и семейството му винаги са били на първо място.

Деймън изрита земята.

– Семейството, което той уби. Любовта, която разруши, живота, който погуби – промърмори.

– Шшт – прошепнах, като притиснах длан към ръката му.

– Ако трябваше да нарисувам портрет на живота на този велик мъж – продължаваше Локуд, извисявайки глас над подсмърчанията и въздишките на тълпата, – Джузепе Салваторе щеше да е заобиколен от двамата си синове, загинали като герои в битката при Уилоу Крийк. Да се поучим от Джузепе, да му подражаваме и да се вдъхновим от делото му, за да отървем града ни от злото, видимо или невидимо.

Деймън нададе нисък, подигравателен звук.

– Портретът, който ни рисува – промърмори брат ми, – би трябвало да изобразява изстрелите, проехтели през дулото на пушката на баща ни. – Потри с ръка мястото, където куршумът, изстрелян от оръжието на любящия ни родител, преди една седмица бе разкъсал гърдите му. Нямаше физическа рана – нашата трансформация бе излекувала раните ни – но предателството щеше да остане запечатано завинаги в съзнанието ни.

– Шшт – прошепнах отново, когато Джонатан Гилбърт се отдели от множеството и застана до майор Локуд. Държеше голяма забулена рамка. За последните седем кратки дни Джонатан сякаш се бе състарил с десет години: дълбоки бръчки прорязваха челото му, а белите нишки в кестенявата му коса бяха станали много по-гъсти и забележими. Зачудих се дали това имаше нещо общо с Пърл, жената вампир, която той обичаше, но която бе осъдил на смърт, след като разбра какво представлява в действителност.

Зърнах в тълпата родителите на Клементайн, хванати за ръце и все още не подозиращи, че дъщеря им не е сред момичетата със сериозни и опечалени лица, събрали се на гробището.

Много скоро щяха да разберат.

Мислите ми бяха прекъснати от настойчиво цъкване, като тиктакане на часовник или почукване на нокът върху твърда повърхност. Огледах тълпата, опитвайки се да открия източника му. Звукът беше нисък и постоянен, механичен, по-равномерен от сърдечен пулс, по-бавен от метроном. И изглежда идваше директно от ръката на Джонатан. Кръвта на Клементайн нахлу в главата ми.

Компасът.

Когато баща ни за пръв път започна да подозира присъствието на вампирите, той създаде комитет от мъже, за да отърват града от демоничната напаст. Аз присъствах на сбирките им, които се провеждаха в дома на Джонатан Гилбърт. Той беше изобретил уред, който идентифицираше вампирите и аз го бях видял в действие само преди седмица. Тъкмо по този начин бе открил истинската природа на Пърл.

Смушках Деймън.

– Трябва да се махаме – промълвих, като едва движех челюстта си.

Тъкмо в този миг Джонатан вдигна глава и погледът му се склочи директно с моя.

– Демон! – изкрещя той като побъркан и посочи към мавзолея, зад който се бяхме скрили.

Тълпата се извърна като един към нас, а погледите им пронизваха мъглата като щикове. Сетне нещо профуча покрай мен и стената зад мен избухна. Обгърна ни облак прах, а мраморните отломки порязаха едната ми страна.

Оголих зъби и изръмжах. Звукът беше силен, животински, ужасяващ. Половината тълпа събори столове-

те си в бързината да побегне от гробището, но останалата половина не помръдна от местата си.

– Убийте демоните! – изкрещя Джонатан, размахал голям арбалет.

– Мисля, че имат предвид нас, братко – изсмя се Деймън с кратък, невесел смях.

Тогава сграбчих ръката му и побягнахме.

3

Следван от Деймън, хукнах през гората, прескачах паднали клони и камънаци. Прехвърлих се през високата до кръста ми желязна порта на гробището, като се извърнах само за миг, за да се уверя, че Деймън не изостава. Дватама се провирахме на зигзаг из гората, а изстрелите отекваха като фойерверки в ушите ми, писъците на съгражданите ми звучаха като натрошено стъкло, а задъханото им дишане приличаше на тътена на гръмотевица. Чувах дори стъпките на тълпата, която ме преследваше, като всяка изпращаше вибрации през земята. Мислено проклекх упоритостта на Деймън. Ако беше пожелал да пие повече преди днешния ден, сега щеше да е изпгълнен със сила, а новопридобитата му бързина и сръчност вече щяха да са ни отвели далеч от тази бъркотия.

Промушихме се през горския гъсталак, из храстите се разбягаха катерици и полевки, а кръвта им затуптя ускорено заради близостта на хищниците. Откъм далечния край на гробището долетяха скимтящи и пръхтящи звуци.

– Хайде. – Сграбчих Деймън за китката и отново го изправих на крака. – Трябва да продължим да се движим. – Чувах пулсирането на кръвта, подушвах миризмата на метал, усещах тътена на земята. Знаех, че тълпата се бои от мен повече, отколкото аз от нея, но изстрелите завихряха съзнанието ми, подтиква-

ха тялото ми да лети напред. Деймън беше слаб и аз трябваше да го подкрепям.

Още един изстрел изсвистя, този път съвсем наблизо. Деймън се скова.

– Демони! – прогърмя гласът на Джонатан Гилбърт сред гората. Поредният куршум одраска рамото ми. Деймън политна към ръцете ми.

– Деймън! – Думата отекна в ушите ми, прозвуча толкова подобно на демон, че се сепнах. – Братко! – Разтърсих го, сетне започнах да го влача трوماво зад себе си към звуците, издавани от конете. Но въпреки че съвсем наскоро се бях нахранил, силата ми нямаше да трае вечно, а стъпките отекваха все по-близо и по-близо.

Най-сетне стигнахме до края на гробището, където няколко коня бяха привързани към железните колони. Те риеха земята с копита и толкова силно опъваха въжетата, с които бяха завързани, че вратовете им се издуваха. Една от черните кобили беше моята Мезаноте. Втрених се в нея, хипнотизиран от отчаянието, с което се опитваше да се отдалечи от мен. Само допреди няколко дни аз бях единственият ездач, на когото тя вярваше.

Стъпките прозвучаха отново. Откъснах поглед от животното и поклатих глава, раздражен от сантименталността, която проявявах. Измъкнах стария ловджийски нож на баща ми, затъкнат в единия ми ботуш. Това бе единственото, което бях взел, когато за последен път бях във Веритас, нашето семейно имение. Той не се разделяше с този нож, макар че никога не го бях виждал да го използва. Баща ми не беше от хората, които си служеха с ръцете си. Все пак в представите ми ножът символизираше силата и авторитета, които всички свързваха с Джузепе Салваторе.

Притиснах ножа към въжетото, с което бе завързана кобилата Мезаноте, но дори не го срязах. Погледнах надолу и видях какво всъщност представляваше но-

жът: тъпо острие, което едва можеше да среже канап, но полирано, за да изглежда като истинско. Много подхождаше на баща ми, казах си с отвращение и задърпах въжетата с голи ръце. Стъпките се чуха съвсем наблизко и аз се озърнах като обезумял. Исках да освободя всички коне, за да не могат Джонатан и останалите мъже да ги възседнат, но просто нямаше време.

– Хей, момиче – прошепнах и погалих грациозната шия на Мезаноте. Тя зари нервно с копита в земята, сърцето ѝ туптеше бясно. – Аз съм – прошепнах и се метнах върху гърба ѝ. Кобилата се изправи на задните си крака, а от изненада аз я ритнах толкова силно в хълбоците, че чух изхрущяване на спукано ребро. Тя туксакси се укроти и аз я насочих в лек тръс към Деймън.

– Ела! – извиках му.

За миг в очите му проблесна сянка на съмнение, но после се протегна към широкия гръб на Мезаноте и се метна зад мен. Дали от страх или по инстинкт, но желанието му да избяга събуди в мен надеждата, че все пак не беше решил да умре.

– Убийте ги! – изкрещя глас и някой хвърли запалена факла към нас, която се изви във въздуха и падна в тревата пред краката на Мезаноте. Тревата мигом лумна, а кобилата се стрелна в противоположна посока на каменоломната. Зад нас отекваше трополене на копита – мъжете се бяха метнали върху останалите коне и сега ни преследваха.

Друг изстрел проехтя зад нас, последван от свистене на стрела. Мезаноте се изправи на задните си крака и високо изцвили. Деймън се плъзна, но успя да обхване с две ръце врата на кобилата, докато аз дърпах енергично кожените каиши, за да я обуздая. След няколко стъпки назад и четирите копита на Мезаноте стъпиха отново в прахта. Когато Деймън се изправи, видях тънка дървена стрела да стърчи от единия хълбок на коня. Умна тактика. От далечно разстояние пре-

следвачите ни имаха много по-голям шанс да забавят коня ни, отколкото да улучат някой от нас в сърцето.

Приведени ниско над Мезаноте, почти залепени за лъскавия ѝ гръб, ние препускахме в галоп под клони и листа. Тя беше силна кобила, но щадеше лявата си страна, където бе влязла стрелата. Влажна струя от собствената ми кръв се стичаше надолу по слепоочието ми и капеше върху ризата ми, а хватката на Деймън около кръста ми бе опасно хлабава.

При все това продължавах да пришпорвам Мезаноте да препуска напред. Осланях се на инстинкта си, на нещо отвъд всяко обстойно обмисляне и планиране. Сякаш подушвах свободата и възможностите пред нас. Трябваше само да се доверя на себе си, че ще изведа и двамата ни при тях. Дръпнах юздите и насочих коня извън гората, към полето зад имението Веритас.

Във всяка друга дъждовна утрин някой от прозорците на нашия стар дом щеше да свети, а лампите да багрят стъклото в оранжево-жълтите цветове на залеза. Прислужницата ни Корделия щеше да пее в кухнята, а Алфред, кочияшът на баща ни, щеше да е изправен на пост на входа. Двамата с баща ми щяхме да седим в приятелската тишина на трапезарията. Сега имението беше студена черупка на някогашната си същност: прозорците бяха тъмни, а земите напълно притихнали. Имението беше празно едва от седмица, но въпреки това Веритас изглеждаше така, сякаш бе изоставено от векове.

Прескочихме оградата и се приземихме доста несταбилно. Успях да възстановя равновесието ни, но с толкова рязко дръпване на юздите, че металът изтрака в зъбите на Мезаноте. След това заобиколихме едната страна на къщата. Кожата ми стана влажна и лепкава, докато минавахме покрай лехите с върбинка, засети от Корделия, чиито тънки стръкове достигаха до глезените.

– Къде ни водиш, братко? – попита Деймън.

Чух тропота на копитата на три коня, когато Джонатан Гилбърт, майор Локуд и шериф Форбс минаха направо покрай езерото в задната част на собствеността ни. Мезаноте дишаше накъсано, а устата ѝ бе покрита с жълтеникава пяна. Знаех, че ще бъде невъзможно да им се изплъзнем с езда.

Внезапно дрезгавата свирка на влака проряза утринта, заглушавайки тропота на копитата, вятъра и металните, стържещи звуци на зареждащи се пушки.

– Ще се качим на този влак – казах и смущах Мезаноте в хълбоците. Тя зави, препусна още по-бързо и прелетя над каменната стена, която отделяше Веритас от главния път.

– Хайде, моето момиче – прошепнах. Очите ѝ бяха обезумели и ужасени, но кобилата препускаше в галоп надолу по пътя, а след това и по главната улица. Показаха се овъглените останки на църквата, почернелите ѝ тухли стърчаха като зъби от покритата с пепел земя. Аптеката също бе изгорена до основи. Към рамките на всички врати бяха приковани кръстове; над повечето висяха клонки на върбинка, сплетени в гирлянди. Едва познах мястото, в което бях живял през всичките си седемнайсет години. Мистик Фолс не беше мой дом. Вече не.

Зад нас конете на Джонатан Гилбърт и майор Локуд ни настигаха все повече и повече. Пред нас чувах влака да приближава, стържейки релсите. Пяната около устата на Мезаноте стана розова от кръвта. Кучешките ми зъби бяха сухи и аз облизах напуканите си устни, чудейки се дали жаждата за кръв ме измъчваше постоянно, защото бях млад вампир или винаги щях да се чувствам по този начин.

– Готов ли си да си тръгнем, братко? – попитах и дръпнах поводите на Мезаноте. Тя спря, като ми даде достатъчно време, за да скоча, преди да рухне на земята. От устата ѝ бликна кръв.

Прозвуча изстрел и от хълбока на Мезаноте също шурна кръв. Дръпнах Деймън за китките и двамата се хвърлихме в последния вагон, миг преди влакът да отmine гарата с тътен, оставяйки гневните викове на Джонатан Гилбърт и майор Локуд далеч зад себе си...